ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ JEAN AJALBERT

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἦτανε μιὰ θαυμασία ἀπριλιάτικη μέρα. Ὁ ζεστὸς ἥλιος τῆς ἀνοίξεως γέμιζε μὲ τὸ χαμόγελό του ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὁλοκάθαρος κ' ἡ ἀνοιξιάτικη πνοὴ φούσκωνε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ὅλα μὲ καλοῦσαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ πάω ν' ἀναπνεύσω στὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Στὸ τέλος δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό. Ἄφισα τὸ καπνισμένο Παρίσι, καὶ πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ νὰ κατέβω σ' ἕνα ἀπ' τὰ χαριτωμένα προάστειά του ποὺ εἶνε σκορπισμένα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα.

Ὅταν ἔφτασα σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, διευθύνθηκα στὸ πρῶτο ἐξοχικὸ κέντρο ποὺ βρῆκα μπροστά μου. Εἶχε ἕναν ὡραῖο ἐξώστη πρὸς τὸ ποτάμι, στὸν ὁποῖο δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα μόνο τραπεζάκι στρωμένο μὲ δυὸ σερβίτσια. Πῆγα νὰ καθήσω σ' αὐτό.

— Τὸ τραπέζι εἶνε πασμένο..., μοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ρεστωράν. Θὰ βάλω ὅμως πιό πέρα ἕνα ἄλλο.

«Ἀπὸ τώρα ἐρωτευμένοι ! σκέφθηκα. Καὶ φαντάσθηκα πὼς τὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ εἶχε κρατήσει κανένα ζευγαράκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συναντᾶ κανεὶς συχνὰ στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Φαντάσθηκα ἕνα ἀπὸ τὰ πρόχειρα ἐκεῖνα εἰδύλλια ποὺ ἀρχίζουν στὴν ἔξοδο τοῦ ἀτελιέ, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ καταλήξουν στὸν συνοικιακὸ χορό, ἢ στὸ ἐξοχικὸ κέντρο.

Καὶ ἀσφαλῶς δὲν εἶχα ἀπατηθῆ, γιατὶ σὲ λίγο μιὰ νέα ἔφθανε μόνη καὶ κάθησε στὸ κρατημένο τραπεζάκι. Ἦταν ἕνας τύπος μιντινέτας ἀπ' αὐτὲς ποὺ χαρίζουν τόσο εὔκολα τὴν ἀγάπη τους, ποὺ εἶνε πρόθυμες νὰ σᾶς κρατήσουν συντροφιά, νὰ σᾶς συνοδεύσουν στὸ ρεστωρὰν καὶ νὰ χορέψουν μαζύ σας. Ἕνα ἀπ' τὰ ξένοιαστα σπουργιτάκια τοῦ Παρισινοῦ πεζοδρομίου ποὺ ἐργάζονται ὅλη μέρα στὸ πληκτικὸ ἀτελιὲ καὶ τὸ βράδυ ξεχύνονται στοὺς δρόμους διψασμένα γιὰ γέλιο, γιὰ λίγο φῶς, γιὰ ἕνα κρασάκι, γιὰ λίγη ἀγάπη... Ἀπονήρευτα πλάσματα ποὺ ἀφίνονται νὰ τὰ παρασύρη πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ τὸ ρεῦμα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς.

Ὄχι, δὲν εἶχα ἀπατηθεῖ· ἡ γειτόνισσά μου ἦταν μιὰ ἀπ' αὐτές...

Καὶ ὅμως δὲν φαινόταν νὰ περιμένη κανένα. Δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνυπομονησία. Μόλις κάθησε στὸ τραπεζάκι ἄρχισε νὰ τρώη μόνη ἀντίκρυ στὸ ἄδειο σερβίτσιο. ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ὅτι τρώει... Εἶχε τὰ μάτια της προσηλωμένα στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐμπρός μας καὶ φαινόταν βυθισμένη σέ σκέψεις...

Ἔξαφνα σηκώθηκε, πλήρωσε τὸ λογαριασμό της καὶ ἀπομακρύνθηκε.

***

Ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ρεστωράν ἦρθε τότε κοντά μου καὶ πρὶν ἀκόμη προφθάσω νά τὴ ρωτήσω μοῦ εἶπε :

— Τὴν εἴδατε ; Δὲν εἶνε σὰν ἐκεῖνες ποὺ ξέρετε. Οὔτε μιὰ φορὰ δέν χάνει τὴ μέρα της. Ὅ,τι καιρὸ κι' ἂν κάμη εἴμασσε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς ἔρθη. Μᾶς ἔρχεται ἐδῶ κάθε χρόνο... Κάθε χρόνο μιὰ φορὰ τὴν πρώτη Δευτέρα τοῦ Ἀπριλίου. Ποτέ της δὲν ἔλειψε...Μὰ χιονίζει, μὰ βρέχει, μὰ φυσᾶ... τίποτα δὲν τὴν σταματᾶ. Καὶ κάθε χρόνο ποὺ τὴ βλέπω, λέω μέσα μου ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔρχεται, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ κανεὶς πάντα μὲ τὴν ἀνάμνηση ἑνὸς ἀγατημένου του νεκροῦ... Ὤ ! δὲν εἶνε αὐτὴ σὰν τὶς ἄλλες ποὺ λένε ὅταν χάσουν τὸ φίλο τους : «Ἕνας χάθηκε, θὰ βρεθοῦν χίλιοι...» Ὄχι, εἶνε ἕνα σπάνιο κορίτσι, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ δὲν συναντᾶ πειὰ κανεὶς εὔκολα... Ἀκοῦστε... Πᾶνε τώρα ἕξη χρόνια. Ἴσως νὰ τὸ εἴχατε διαβάσει τότε στὶς ἐφημερίδες. Ἦταν πάλι σὰν καὶ σήμερα μιὰ ὡραία ἀπριλιάτικη μέρα, χαρὰ θεοῦ. Κατὰ τὸ μεσημέρι μᾶς ἦρθε μιὰ παρέα ἀπὸ τέσσερες νέους καὶ τέσσερα κορίτσια. Θεότρελλη παρέα. Ἦταν σχεδὸν παιδιὰ ὅλοι τους. Χάλασαν τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές, μὲ τὰ τραγούδια καὶ τὰ γέλια τους. Ἔφαγαν, ἤπιαν, χόρεψαν, πήδηξαν καὶ στὸ τέλος πῆραν δυὸ βάρκες γιὰ νὰ κάμουν ἕνα μικρὸ περίπατο στὸν ποταμό. Ὤ, θυμᾶμαι... Ἐγὼ ἔλυσα τὰ σχοινάκια ποὺ κρατοῦσαν δεμένες τὶς βάρκες στὴν ὄχθη καὶ καθὼς τὶς ἔσπρωχνα στὸ νερό, τοὺς εἶπα νὰ προσέχουν, νὰ μὴν κάνουν τρέλλες γιατὶ τὸ ρεῦμα δὲν ἀστειεύεται. Γίνεται ὅμως καμμιὰ φορὰ τόσο εὔκολα τὸ κακό. Δὲν πρόφτασα νὰ γυρίσω πίσω κι' ἄκουσα φωνές, ἄγριες φωνές... Ἄ, κύριε... ἡ βάρκες τους εἶχαν τουμπάρει καὶ εἶχαν πέσει ὅλοι τους στὸν ποταμό. Τὸ ρεῦμα ἦταν δυνατό, κολύμπι δὲν ἤξεραν. Τοὺς βλέπαμε νὰ παλέβουν καὶ δὲν μποροῦσαμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε. Ἡ φωνές τους μᾶς σπάραζαν τὴν ψυχή. Ἀλλὰ τί νὰ κάναμε ;... Δὲν θὰ τὴν ξεχάσω ποτὲ ἐκείνη τὴ μέρα. Δὲν σώθηκαν παρὰ μόνο δυὸ κορίτσια. Τοὺς ἄλλους τοὺς πῆρε τὸ ρεῦμα καὶ μόλις τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν τὰ πτώματά τους...

Σκούπισε δυὸ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της κι' ἐξακολούθησε :

— Ἔ, λοιπόν ! εἶχαν περάσει μῆνες καὶ μῆνες ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. ὅταν ἕνα ψυχρὸ πρωΐ, ποὺ φυσοῦσε ἕνας ἄγριος βορηᾶς ἦρθε ἐδῶ αὐτὴ ἡ μικροῦλα, κάθησε στὸν ἐξώστη καὶ παράγγειλε δυὸ σερβίτσια. Μοῦ εἶπε ὅμως νὰ τὴ σερβίρω μόνη. γιατὶ ἴσως νὰ μὴν ἐρχόταν τὸ πρόσωπο ποὺ περίμενε...

Στὴν ἀρχὴ δέν τὴν γνώρισα. Ὅταν τὴν πρόσεξα ὅμως καλύτερα, ὅταν εἶδα ὅτι οὔτε ἄγγιξε σχεδὸν τὸ φαγητό της, ἀμέσως τὸ μυαλό μου φωτίστηκε. Ἀμέσως τὴν θυμήθηκα. Ἦταν ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ νέες ποὺ εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὴν παρέα τῶν πνιγομένων... Καταλαβαίνετε καλὰ ὅτι δὲν τῆς φανέρωσα τίποτα... Ἤρθε καὶ τὸν ἄλλο χρόνο κ' ἔρχεται τακτικὰ ἕξη χρόνια τώρα, χωρὶς ποτὲ νὰ λείψη. παραγγέλνει τὰ δύο σερβίτσια καὶ κάθεται, ὅπως τὴν εἴδατε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα στὸν ποταμὸ καὶ θυμᾶται τὸ φίλο της ποὺ ἔχασε.

***

Πῆρα σὲ λίγο τὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ τὴν εἶδα νὰ στέκεται ἀκίνητη ἐμπρὸς στὸν ποταμὸ σὲ στάσι προσευχῆς... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τὸ κορσάζο της ἕνα μπουκέτο ἀπὸ βιολέτες καὶ μιμόζες καὶ τὶς ἔριξε μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι στὸν ποταμὸ, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὴν δῆ κανείς. Ἔπειτα ἔφυγε..

Στάθηκα στὴ θέσι ἐκείνη, κι' ὅταν ἀκόμη ἐξαφανίστηκε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ καὶ πιστὴ φίλη. Στεκόμουν ἐκεῖ μὲ τὰ μάτια ὑγρά, μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη ὥς τὴν ὥρα ποὺ καταπόρφυρος ἔγυρε ὁ ἥλιος στὴ δύσι καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ ἄρχισε νὰ γίνεται σκοῦρο...

JEAN AJALBERT

Η ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Στὴν Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν δυὸ μεγάλες καὶ παντοδύναμες Κινέζικες συμμορίες κακούργων, ἡ ὁποῖες, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ληστρικὲς συμμορίες τοῦ Σικάγου, διεξάγουν μεταξύ τους ἄγριο καὶ ἀμείλικτο πόλεμο. Τὰ μέλη τους συμπλέκουνται διαρκῶς καὶ ἀλληλοσκοτώνουνται χωρὶς ἡ ἀστυνομία τῆς Ἀμερικανικῆς αὐτῆς μεγαλουπόλεως νὰ μπορῆ νὰ τοὺς συλλάβη ἢ ν' ἀνακαλύψη τὰ κρησφύγετά τους. Ἡ δυὸ αὐτὲς συμμορίες ὀνομάζονται, ἡ μὲν μία «Hip Sings» καὶ ἡ ἄλλη «On Leongs».

Πρὸ δύο ἑβδομάδων ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπαρχηγοὺς τῆς «Hip Sings», ὀνόματι Γουὸγκ Σάγκ, ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ μερικοὺς φίλους του σὲ κάποιο χαρτοπαίγνιο τῆς ὁδοῦ Ἔλρυτζ, ὅταν ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα κάποιος μυστηριώδης ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὰ μάτια εἶχαν μιὰ ἔκφρασι τρομακτική. Ὁ Γουὸγκ Σάγκ μόλις εἶδε τὸν ἄγνωστο, ἔγινε κατακίτρινος καὶ μιὰ κραυγὴ τρόμου ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἔκανε ν' ἀμυνθῆ ἀλλὰ ὁ ὄλλος μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἄδειασε ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ περισιρόφου του ἐναντίον του καὶ τὸν ἄφισε νεκρόν ! Ἔπειτα, προτοῦ οἱ ἄλλοι παρευρισκόμενοι ἐκεῖ προφθάσουν νὰ κινηθοῦν ἔγινε ἀφαντος !...

Ὅταν σὲ λίγο ἔφθασαν ἐπὶ τόπου τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα. κανένας ἀπ' τοὺς παρευρισκομένους στὴν σκηνὴ τοῦ φόνου δὲν θέλησε νὰ φανερώση τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται πὼς εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ἀντιπάλου συμμορίας.

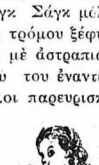

Γκορρέκ ;

—, Σοῦ ζητῶ μονάχα μιὰ χάρη, εἶπε ὁ Γκορρέκ.

— Τὶ χάρη ; Λέγε μου.

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲ θὰ ξαναπιῆς ποτὲ πειὰ στὴ ζωή σου.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Γκορρὲκ τότε ἀφῆκε τὸ χέρι του νὰ πέση καὶ νὰ σφίξη τὸ χέρι τοῦ παλιοῦ του φίλου, ὕστερα πλησιάζοντας τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, ποὺ στέκονταν πιὸ πέρα, τοὺς εἶπε :

— Ὁ Μπιχὰν κι' ὁ γυιός του θἀρθοῦνε μαζύ μου στὸ σπίτι. Τρέξετε νὰ ἑτοιμάσετε φαγητό. Σὲ λίγο φτάνουμε.

Ἡ ἡμέρα πέρασε μὲ δάκρυα χαρᾶς κ' εὐτυχίας. Ἀπὸ τότε πειὰ κανένα σύγνεφο δὲν ἐσκοτείνιασε τὴ φιλία τῶν δύο ψαράδων.

Ἔζησαν πολλὰ χρόνια ἀκόμα, πάντρεψαν τὰ παιδιά τους καὶ μόνη τους εὐτυχία στὰ γηρατειά τους ἦταν ν' ἀγκαλιάζουν τ' ἀγγελόμορφα ἐγγονάκια τους καὶ νὰ ξεχνοῦν τὶς παληὲς πίκρες...

Πιέρ Φραπιὲ